

Inczedy Tamás

LÁTOGATÁSFÉLE

2023-06-25 | PRÓZA

Szerző meglátja a bekötőutat, és nagyot dobban a szíve. Még csak tizenvalahány éve, de mintha már minimum három ével ezelőtt történt volna, gondolja magában, és alacsonyabb fokozatba kapcsolja a bérelt motort. Lassan hajt, mint egy turista, aki arra váltott jegyet, hogy betekintést nyerjen tulajdon egykori életébe. Kifelé és befelé

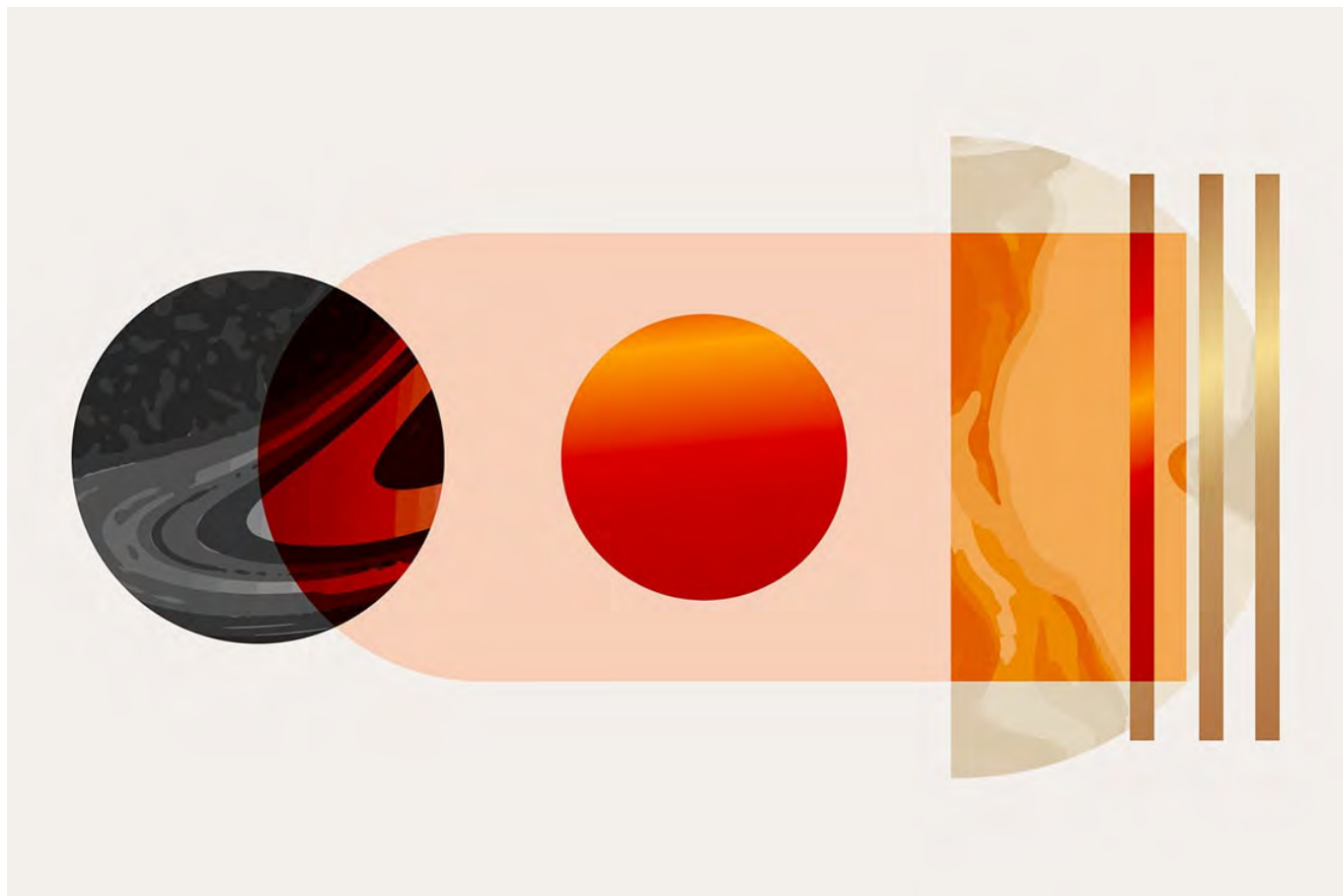
egyaránt figyelve mustrálja múltjának elé táruló cikkanásait. Ez egy darabig így megy, aztán egyszeriben – mintha egy meg nem határozható helyen váratlanul gát szakadna át – szerző emlékek áradó hömpölygésének közepében találja magát.

Hányszor és hányszor jártam-keltem itt, pontosan ugyanitt, gondolja, ugyanezen a bekötőúton, boldogan és boldogtalanul, részegen és színjózan állapotban, nővel vagy nő nélkül, telve ambíciókkal és kudarcoktól lelombozva, sürgető igyekezetben tartva valahová, világot váltani meg vagy világból kiábrándulva bánatot italba fojtani.

a valóságnál grandiózusabb emlék

Most szerző megpillantja a Piros-hidat, amit hajdanán olyannyira kedvelt. Elérzékenyülne, de látja ám, hogy a Piros-híd már nem piros, hanem zöld, és mintha masszívabb is volna annál a

hídnál, amit emlékezetében őrzött, pedig úgy rémlett neki, az ilyesmik általában fordítva történnek: az ember elméjének panoptikumában a méretek nem összemenni, inkább felfújódni szoktak, hogy a valóságnál grandiózusabb emlékekké rendeződjenek. Szerző ezen nem áll le töprengeni, mert az a kérdés dörömböl agyában, hogy vajon mi értelme zöldre festeni egy hidat, aminek a neve Piros-híd, és mindenki ekképp ismeri? Megmagyarázhatatlan marhaság, gondolja, miközben felhajt a hídra.

Lassan halad, régi szokása szerint oldalra néz, hogy a mélyben megpillanthassa a buja trópusi növényzettel szegélyezett kis folyót. Hát ez pont ugyanolyan, mint volt, gondolja, és átfut agyán a közmegállapodás, hogy ugyanabba a folyóba kétszer nem lehet, de az most hirtelen nem áll össze, hogy miért is ne lehetne, sem az, hogy jön ez ide egyáltalán.

Szerző ekkor észreveszi a valódi Piros-hidat. Vagyis annak szánalmas, félrelökött maradványát. Rozzant acéltraverzek alkotta csontváz csupán, amit hamarosan felzabál a rozsdá. Szerző megbabonázva bámul, a büszke idők vörösléséből egyedül a híd vezéreleme őriz még elkeseredetten valami fakó pirosat.

A régi híd valósággal eltörpült az új árnyékában, jelentéktelen és szánalmas, félrelököttségében még a múzeumi tárgyaknál is megalázottabbnak tetszett. Szerző mindezt magára vette, és akkor az egész lényét át meg átjáró bizsergés, ami reggel óta vele volt, most egyetlen nyilallásban összpontosult a mellkasában, és ő majdnem leesett a motorról.

Meggörnyed a fájdalomtól, ösztönösen igyekszik *valamiféle mindegymit improvizálni*, hogy elviselhetőbb állapotba kerüljön, leginkább megkísérel lassabban lélegezni. Mellkasa szorít, alig lát, alig él, homlokát hideg izzadság lepi el. Infarktust kaptam a keserédes-boldogságtól, gondolja, és legszívesebben nevetne, de a fájdalomtól persze nem tud. Ugyanakkor azt is érzi, tudja, hogy itt és így – félkészén – nem szabad abbahagyni, nem lehet megállni.

Meggörnyedve vezet tovább, húzza a gázt, hagyja, hogy az ösztönök vigyék. Hová is? Ja, igen: haza, haza, haza! Már be is kapcsol a régi rutin, halad tovább hajdani otthona felé, a C28-as számú házhoz, mint annyiszor régen, amikor ugyanezen az úton csatakrészezen vezetett haza valamelyik aktuális dorbézolásból, vagy talán inkább a motorja vitte haza, mint hűségese ló a sebesült indiánt.

hagyományból hátba döfik

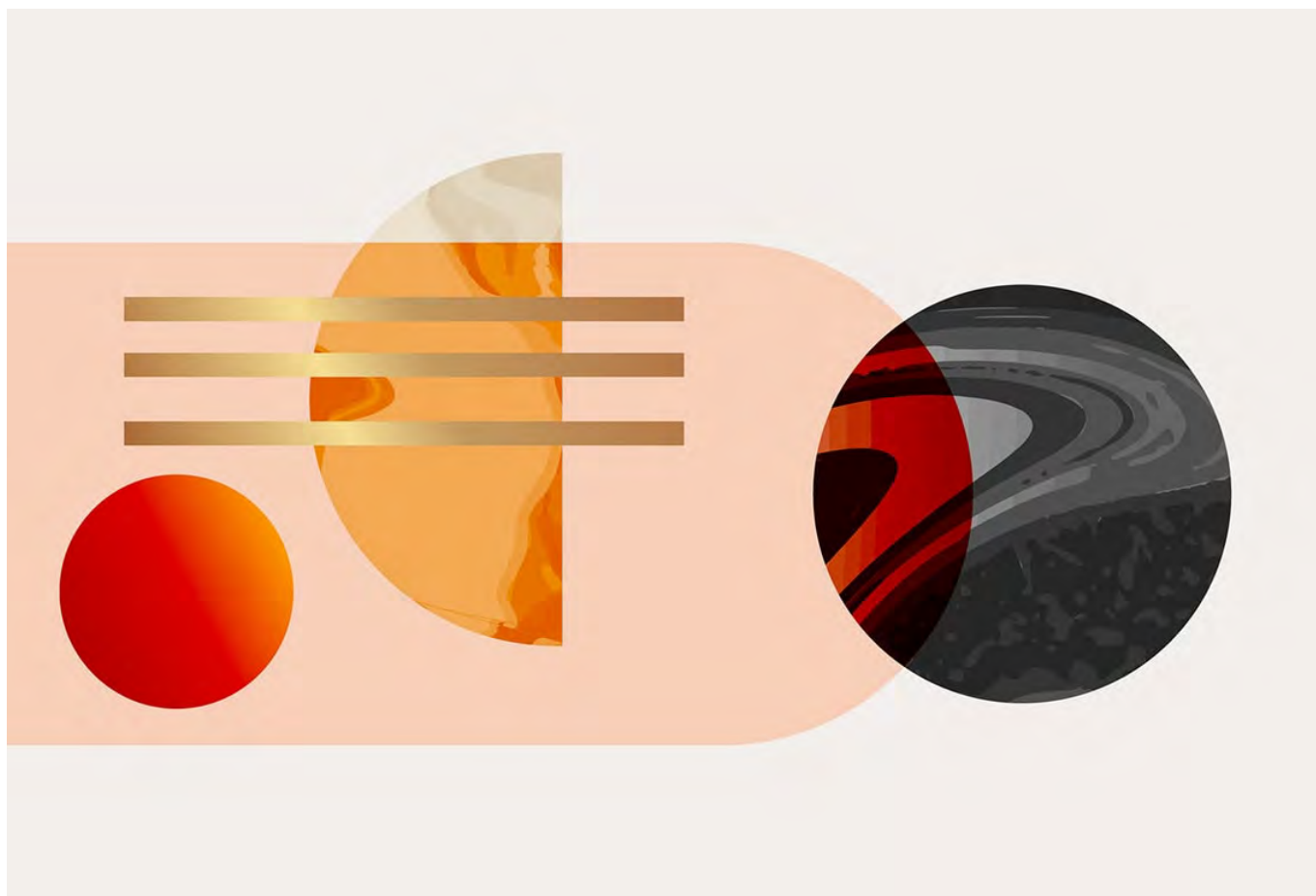
Akkoriban még mindenáron az élet császára akart lenni, azóta jobban érdekli, hogy az élet valamelyik szakmunkása lehessen, mondjuk, az élet kőművese,

mert a császár a gyaloghintó takarásában hajlamos mellőzni az élet legfantasztikusabb momentumait, ráadásul állandóan azon kell aggódnia, hogy a hozzá legközelebb állók hagyományból hátba döfik. Ehhez képest a kőműves tisztességgel elvégezve napi penzumát, egész nyugodtan megihat egy sört a haverokkal vagy leviheti a gyereket a játszótérre.

Szerző robot tovább, szeme előtt homályos minden, nem látja, csak korábbi életéből tudja környezetét. Tisztában van vele, hogy a színes foltok, amelyek közt halad, hatalmas családi házak dús trópusi előkertekkel.

Lelki szemei előtt feldereng a Piros-híd hajdani vörös lobogása, és az imént látott roncs. Így múlik el a világ dicsősége, jut eszébe a mondás, és rögtön az is, hogy egy francokat múlik, a világ dicsősége köszöni szépen, jól van, nem tesz mást, mint szüntelenül megújul, az eredeti jelentéséből amúgy is kifacsart mondáson pedig még egyet szükséges tekerni, mert ami elmúlik, az csupán az egyén világának dicsősége, én világom dicsősége, gondolja.

Régi lakhelye előtt leállítja a motort. Nem leszáll, inkább lecsúszik a járműről és a járda szélére roskad, ott mozdulatlanul ül, vagy inkább fekszik sokáig. Mellkasi fájdalmai továbbra sem enyhülnek.

Fiatal vagyok, hogy meghaljak, gondolja, aztán azt, hogy ha mégis meg kell halni, akkor ez a hely elég jó lesz, mondhatni, tökéletes, mert micsoda dramaturgia visszatérni, és meghalni ott, ahol az ember valaha boldog volt – megnyugszik.

Hamarosan felötlük benne, milyen szerencse, hogy végre megkötötte azt az életbiztosítást, épp az elutazás előtt és utasbiztosítása is van. A szerződésből viszont mégiscsak ki kellett volna vetetni a holttest ingyenes hazaszállítását, mert ha már vagyok szíves itt elpatkolni, gondolja szerző, akkor a hullámat ne hurcibálják keresztül-kasul a fél világon.

kompozíciós malőr

De ekkor észreveszi, hogy nem is a régi lakhelye előtt, hanem pár méterrel arrébb van, tulajdonképpen a szomszéd ház előtt. A kompozíciós malőr zavarba ejti. Elhatározza – és ennek még mindenképpen meg kell lennie –, hogy arrébb vonszolja magát. Ám moccanni sem tud. Csak néhány métert kell legyűrni, gondolja, és nekiáll erőt gyűjteni, még pontosabban: ellazulni. Szerző újra és újra kifújja magát. A görcs lassan puhul.

Elfogja egy sejtés, hogy hamarosan képes lesz arrébb ülni, oda, ahová kell, a megfelelő ház elé. De egy pillanattal később az történik, amire nem számított: mintegy varázsütésre megváltozik állapota, immár tökéletesen jól érzi magát. Hihetetlen az emberi szervezet, gondolja szerző, és szinte sajnálja, hogy elmúlt a görcs. Persze jobb élni, mint nem élni, és utóbbira az ember bőven ráér halála után is. Valami pánikroham-féle lehetett, gondolja, és hogy ezt majd meg kellene írnia. Lehetőleg pátoszmentesen.

kép | adobe.com